

Dragi ascultători revenim la epistola lui Iuda, aceasta epistolă ale cărei îndemnuri sunt atât de necesare credincioșilor.

Am văzut în primul verset modul în care îi descrie Iuda pe destinatarii săi. Ei sunt „*chemati, iubiți și păstrați*” pentru Domnul Isus Hristos.

Să vedem ce spune Iuda în continuarea epistolei sale. Versetul 2 este o continuarea a salutului de deschidere și este o minunată urare:

Iuda 2

v.2 îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite.

Dragii mei, cred că trebuie să facem o diferență între aceste cuvinte: între îndurare, pace și dragoste. De asemenea este nevoie să observăm și relația strânsă care există între ele.

Dragostea este un atribut al Lui Dumnezeu, pentru că El este dragoste, este plin de îndurare și a acționat prin har. Dragostea Lui Dumnezeu a cuprins toată omenirea – “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.” Nu este voia Lui ca cineva să piară. Astăzi El iubeste fiecare ființă umană care trăiește pe pământ. El nu are favoriți. În cartea Exod, Dumnezeu l-a arătat foarte clar lui Moise că nu l-a răspuns la rugăciune pentru că el ar fi cineva mai deosebit, și l-a spus:” Eu mă îndur de cine vreau să mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!”(Exod 33:19). Dumnezeu l-a răspuns lui Moise, că datorită felului Său de a acționa în lumea noastră, El se raportează la fel la toată creația Sa.

Dragul meu, Dumnezeu te iubește astăzi. Dacă ai ști cu adevărat ce mult te iubește, inima ta ar fi copleșită, și nu ai putea să-ți oprești lacrimile.

Acum, este posibil ca ceva anume să te împiedice să experimentezi dragostea Lui Dumnezeu, deși nu poți să-L oprești să te iubească. Nu poți opri soarele să strălucească, deși poți te ascunzi de razele sale ținând o umbrelă deschisă deasupra capului. Există anumite umbrele care pot împiedica razele binefăcătoare ale dragostei Lui Dumnezeu să aibă efectul mult dorit, și anume: umbrela împotrivirii față de voia Lui Dumnezeu, umbrela păcatului din viața ta, etc. Deși Dumnezeu te-a iubit, El nu te-a mântuit prin dragoste. Dumnezeu are și alte attribute. El este sfânt, neprihănit, drept. El nu poate pur și simplu să deschidă porțile cerului îndepărtând orice barieră, chiar și standardele Sale, și să te primească în rai. El nu poate să facă acest lucru așa cum nici un judecător drept dintre oameni, care acceptă legislația în vigoare, nu ar putea să primească mită și să elibereze un criminal.

Dacă ar face lucrul acesta ar fi un judecător corupt. Dacă Dumnezeu ar face lucrul acesta ființelor umane, El nu ar fi mai bun decât un astfel de judecător. Nu doresc însă să fiu lipsit de respect pentru că Dumnezeu nu este un judecător nedrept, și El va acționa în conformitate cu sfințenia, neprihănirea și dreptatea Sa.

“Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, cu o dragoste plină de îndurare care s-a preocupat de ființele umane. Datorită dragostei Sale L-a dat pe Fiul Său, ca și un Înlocuitor. În felul acesta Dumnezeu poate să mântuiască un păcătos care acceptă oferta Sa. Acesta este harul Lui Dumnezeu. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi ci este darul Lui Dumnezeu; nu prin fapte ca să nu se laude nimeni”(Efeseni 2:8,9).

Un teolog a explicat foarte frumos și clar, zic eu, semnificația cuvântului har:

(citez)“ În timp ce “charis” are directă legătură cu păcatele oamenilor, fiind acel atribut al Lui Dumnezeu care după ce scoate la iveală păcatele le acordă iertare, “eleos”(milă) are directă legătură cu efectele negative ale păcatelor săvârșite și iertate.” (am încheiat citatul)

Putem să observăm că harul și nu dragostea Lui Dumnezeu are directă legătură cu păcatele oamenilor. Dumnezeu a pregătit un Mântuitor care a plătit pentru pedeapsa păcatelor. Datorită acestui lucru Dumnezeu salvează păcătoșii. Acesta este harul Lui Dumnezeu.

Oricum păcatul poate să aducă adevărate tragedii în familii. Adeseori auzim întrebarea: Cum poate un Dumnezeu al dragostei să îngăduie cancerul? Trebuie să știm că suferința fizică și moartea sunt o consecință a păcatului. Dumnezeu vede consecințele păcatului și se îndură de oameni. Dacă vii la El ca păcătos și accepți mântuirea sa, El te va mântui prin har. Apoi, datorită faptului că El este bogat în îndurare te va ajuta și te va mângâia. Poți să te încrezi în El în vremuri de restriște.

Îndurarea este acea dragoste a Lui Dumnezeu care vine la noi în această lume care este afectată de păcat. Un om păcătos are nevoie de harul Lui Dumnezeu dar și de multă milă din partea Sa. În ce mă privește am beneficiat din plin de amândouă în ultimii ani.

Dați-mi voie să revin la ceea ce spunea teologul citat cu privire la har. Voi relua ceea ce a spus și apoi voi merge mai departe:

“ În timp ce “charis” are directă legătură cu păcatele oamenilor, fiind acel atribut al Lui Dumnezeu care după ce scoate la iveală păcatele le acordă iertare, “eleos” are directă legătură cu efectele negative ale acestor păcate... În planul divin, legat de mântuirea noastră, “eleos”(mila), precede “charis”(harul).

Dumnezeu a iubit atât de mult lumea cu o dragoste plină de milă că a dat pe singurul Său Fiu(dovada harului Său), ca prin El lumea să fie mântuită.(de comparat Efeseni 2:4 cu Luca 1:78) În ce privește însă ordinea în care se derulează planul Lui Dumnezeu, harul trebuie să fie manifestat înaintea îndurării pregătind calea pentru manifestarea acesteia. Este adevărat că aceleași persoane beneficiază de ambele, fiind în același timp și păcătoși și nenorociți; și totuși dreptatea Lui Dumnezeu trebuie să fie păstrată la fel ca și dragostea. Numai după ce a fost rezolvată problema vinovăției se pot rezolva și problemele care rezultă din realitatea păcatului. Numai cei iertați pot să fie și binecuvântați.”

Vedeți, dragi prieteni, Dumnezeu trebuie să acorde iertare înainte să vindece. Oamenii trebuie să fie justificați înainte de a putea să intre în procesul sfințirii.

În ce privește ordinea în care se derulează planul de mântuire al Lui Dumnezeu harul trebuie să acționeze înaintea îndurării Sale. Harul trebuie să facă loc și să pregătească calea pentru manifestarea îndurării Lui Dumnezeu. Pacea Lui Dumnezeu este acea experiență trăită de inima care se încrede în Cristos. Pavel spune în **Romani 5:1**: ” Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință , avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos.”

A avea pace cu Dumnezeu înseamnă a putea să te apropii de El fără nici o piedică. El nu vrea să-mi pună piedici în umblarea mea prin lumea aceasta, și nici ție. El dorește ca noi să știm că El nu mai are nimic împotriva noastră, acum după ce l-am recunoscut pe Domnul Hristos ca și Mântuitor al nostru personal. Lumea poate să te respingă, dar Dumnezeu te acceptă așa cum ești. El te iubește și de aceea dorește să-ți de pace pentru ca în timpul nopții să-ți pleci capul liniștit pe acea pernă moale a promisiunilor Lui Dumnezeu.

“De altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (**Romani 8:28**). Un faimos teolog obișnuia să numească acest verset “o pernă moale pentru o inimă obosită.” Ce promisiune minunată pentru noi!

Iuda schimbă acum subiectul și abordează o problemă acută a credincioșilor din toate timpurile – apostazia sau „căderea din credință” cum mai bine este cunoscut acest aspect.

Iuda 3

v.3 Prea iubiților, pe cînd căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mîntuirea noastră de obște, m’am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

“Prea iubiților.” Când Iuda folosește acest cuvânt vrea să spună că acești oameni sunt cu adevărat iubiți de Dumnezeu.

Aș dori acum să comentăm puțin afirmația „mântuirea noastră de obște”, de fapt o să mă concentrez mai mult pe termenul „obște” cum este traducerea în limba română pentru grecescul “koinos”. Noul Testament nu a fost scris în greaca clasică, ci în greaca populară, accesibilă tuturor categoriilor sociale, în tot Imperiul roman în zilele apostolilor. Când Iuda a vorbit despre mântuirea de obște, obișnuită, s-a referit la faptul că toți oamenii aveau acces la înțelegerea ei.

Iuda ne spune aici că el intenționase să scrie despre un aspect al planului divin de mântuire. El putea foarte bine să scrie despre răscumpărare, despre Persoana Lui Cristos, despre sfințire, și enumerarea ar putea continua, dar el nu a scris despre nici una dintre aceste elemente deoarece, ”m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”.

Ideea sugerată de aceste cuvinte este că Duhul Sfânt a schimbat planurile lui Iuda de a scrie despre o anumită temă, călăuzindu-l să tragă un semnal de alarmă cu privire la amenințarea apostaziei.

Apostazie înseamnă îndepărtarea de credință, mai precis de învățătura apostolilor. Dacă în vremea lui Iuda prezența apostaziei era ca un norișor cât o palmă de om, acum este o adevărată furtună care zguduie pământul. Putem să vedem astăzi că multe lucruri despre care ne scrie Iuda în această epistolă se petrec în lumea noastră.

Dragul meu prieten, apostazia nu este ceva care se apropie, ea este chiar aici.

Poate de aceea și afirmă Iuda: “M-am văzut silit.” El s-a văzut obligat, constrâns să scrie despre această problemă. El a spus :” Când eram pe punctul de a vă scrie despre o doctrină foarte importantă pe care ne-au lăsat-o apostolii, am simțit că este o urgență și o mare necesitate să vă îndemn să luptați pentru credință.”

Există comentatori ai Bibliei care sugerează că această luptă se dă pe genunchi. Personal nu am găsit nici un motiv să interpretez astfel acest îndemn, și am văzut că nici alți teologi de seamă n-au făcut-o.

Cred că ideea exprimată aici este următoarea: “luptați dar fără să fiți certăreți, arțăgoși.” Aș dori foarte mult ca noi evanghelicii să luptăm pentru ceea ce credem fără a fi însă răutăcioși și certăreți.

Pavel ne dă următorul îndemn:” Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie

blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia”(2 Timotei 2:24-26).

Cuvântul “luptați”, așa cum este folosit aici de Iuda conține și ideea de agonie. Cuvântul grecesc este “epagonizesthai”, din care se trage și cuvântul agonie. În loc să scrie despre o doctrină creștină fundamentală, Iuda ne spune că noi trebuie să luptăm, sau să apărăm doctrinele fundamentale ale creștinismului.

Iuda privește aceste doctrine ca fiind parte a acelei credințe “care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”.

De fapt, adesea termenul “Credința”, este folosit cu referire la acele elemente de bază ale crezului creștin, care ne-au fost lăsate pentru totdeauna. În cartea Faptele Apostolilor aceasta este numită “învățătura apostolilor”: “Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni”(Fapte 2:42). Observați că “învățătura apostolilor” este menționată prima în această listă. Din moment ce avea prioritate pentru Biserica primară, același lucru trebuie să fie valabil și pentru Biserica din zilele noastre.

În **Efesenii 4:15** ni se spune că trebuie să prezentăm adevărul cu dragoste.

Dragul meu prieten, dacă și tu vrei să vestești adevărul, fă-o cu dragoste, altfel se pune întrebarea dacă ceea ce vestești este în conformitate cu adevărul. Trebuie să fim gata să răspundem fiecăruia care ne întreabă cu privire la nădejdea care este în noi –dar cu blândețe și teamă. Un credincios nu ar trebui să fie niciodată gata de ceartă cu cei care nu-i împărtășesc opiniile.

Nu știu cum vi se par vouă, dragi ascultători, cuvintele lui Iuda, dar mie îmi plac foarte mult. Îmi place exprimarea lui. Iată cum sună o traducere literală a pasajului analizat: “Prea iubiți ai Lui Dumnezeu, atunci când îmi dădeam toată silința să vă scriu ceva legat de mântuirea pe care am dobândit-o cu toții deopotrivă, am fost constrâns să vă îndemn să luptați cu toată energia și hotărârea pentru credința care a fost încredințată spre păstrare sfinților.” Cum vi se par aceste cuvinte? Nu-i așa că sunt minunate?

Dar să mergem mai departe pentru că Iuda ne va prezenta acum motivul pentru care trebuie să luptăm pentru credință. Ceva I se întâmplă Bisericii, și Iuda trage semnalul de alarmă.

Iuda 4

v.4 Căci s'au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osînda aceasta, oameni neevlavioși, cari schimbă în desfrînare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpîn și Domn Isus Hristos.

Iuda vorbește aici despre o categorie de oameni care s-au infiltrat în rândurile credincioșilor și nu au făcut-o spre binele acestora. Despre aceștia Iuda spune că sunt "Scriși de mult pentru osîndă". Cred că este un lucru care ar trebui clarificat chiar de la început. De fapt acest lucru înseamnă că lor li s-a scris mai înainte. Cuvântul "rânduiri" este "prographo", care înseamnă a scrie mai înainte. Au existat și alți scriitori care i-au înștiințat și i-au avertizat pe cei credincioși cu privire la apostazie.

Este de remarcat faptul că acești oameni s-au "strecurat". Acum, „Strecurat”, este unul dintre cele mai interesante cuvinte în limba greacă - "pareisduno". "Duno" înseamnă a intra, prepoziția "eis" înseamnă "în", iar "para" înseamnă "lângă". Deci cuvântul ar însemna "a intra lângă", sau cum spune cineva într-un comentariu al acestei cărți: "A intra sau a se strecura printr-o ușă laterală." În felul acesta intră de fapt apostazii în Biserică.

Eu fac parte din Biserică de destul de mult timp. De o bună bucată de vreme sunt slujitor ordinar al bisericii și am văzut aspecte pe care nu le văzusem în prima parte a timpului petrecut în mijlocul ei.

Ca și tânăr, îmi amintesc că Biserica avea o doctrină sănătoasă. Am ajuns apoi să mă înscriu la studii într-o școală teologică și acolo am descoperit că sunt mulți cei care sub masca teologiei contestă chiar existența lui Dumnezeu.

Am descoperit mai apoi că alții care par a avea o teologie corectă nu au nici un pic de respect față de valorile morale pe care le implică o credință adevărată. Am putut, de asemenea, să observ modul de lucru al unor oameni care intrau în câte o Biserică pe care apoi o duceau unde vroiau ei. Ei intrau pe o ușă laterală, afirmând ceva dar crezând cu totul altceva. Ei nu intrau pe ușa din față, adică nu spuneau cu sinceritate care este crezul pe care îl au. Mulți credincioși din Biserică au fost înșelați de astfel de oameni, deși Scriptura ne avertizează cu privire la ei.

De exemplu, Pavel le scrie corintenilor: "Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai Lui Cristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dacă chiar și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor"(2 Corinteni 11:13-15).

Expresia "care se prefac", este foarte interesantă. În limba greacă cuvântul este "metaschematizontai", și se referă la cineva care își schimbă înfățișarea exterioară, și folosește una împrumutată din altă parte. Aceasta este metoda diavolului.

De-a lungul anilor am cunoscut multe Biserici care au fost conduse de oameni intrați pe ușa laterală. Nu după mult timp rezultate au demonstrat-o!

Aduceți-vă aminte că Iuda a spus despre astfel de oameni că ei sunt, "scriși de mult pentru osânda aceasta". Cu alte cuvinte el spune că aceste lucruri nu sunt noi, că și alții l-au avertizat cu privire la ceea ce se va întâmpla.

Pavel este unul dintre cei care a avertizat cu privire la apostazie. Ultima dată când a trecut prin Efes și a stat de vorbă cu prezbiterii de acolo el a transmis următorul avertisment: "Știu bine că după plecarea mea se vor vârf între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vă vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că timp de trei ani zi și noapte, n-am încetat să vă sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi" **(Fapte 20:29-31)**.

Deși Pavel i-a avertizat cu privire la acești apostazi, a venit ziua când și Biserica din Efes li s-a supus.

Pavel îl avertizează și pe tânărul păstor Timotei cu privire la apostazi în felul următor: "...având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii care se vârf prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreunate de păcate și frământate de felurite poftes" **(2 Timotei 3:5,6)**.

Dragii mei natura umană este coruptă și păcătoasă. În trupul nostru sălășluiesc tot felul de poftes și dacă nu sunt ținute în control pot foarte ușor pune stăpânire pe noi și ne pot distruge. Ne pot distruge pe noi și pot distruge mărturia creștină și lucrarea creștină. Iată de ce trebuie să veghem. Trebuie să stăm aproape de Dumnezeu nostru și să nu dăm voie nici unui lucru străin să se strecoare între noi și el.

Vom urmări mai departe acest aspect dar ne vom opri deocamdată aici. Fie ca Dumnezeu să ne dea putere și înțelepciune pentru a rămâne lângă El. Este spre binele nostru!

Fiți binecuvântați!

